

BURENBOEL!

Frank Pollet

Een beeld vanuit de lucht...

BARENDONK - Het miezert wanneer 's morgens, op de eerste dag van april, een verhuishwagen de Leliestraat inrijdt. Hij vertraagt voor twee aaneengebouwde huizen, rijdt voorbij de pas verhuurde woning met nummer 17. In een poging om in één beweging te draaien, manoeuvreert de chauffeur zijn vrachtwagen even tegen de hekpaal van huis nummer 15, waar de familie Smet woont. De chauffeur van de verhuishwagen haalt de schouders op, manoeuvreert zijn vrachtwagen opnieuw de straat op, en stopt aan nummer 17, waar de familie Dejaegher gaat wonen.

De hekpaal aan het huis van de familie Smet is gebarsten...

[1a] april - ACHTERWERK

'Mama, mama, we hebben ze gezien, we hebben ze gezien!' Doriens moeder had de voordeur nog maar net achter zich dichtgeduwd of haar dochter stond haar keel al schor te schreeuwen.

'Mama, ze hebben zelfs naar jou gevraagd!'

'Ah ja?'

'Ja, en ze hebben twee zonen en een dochter. En die ene is vijftien, da's al wat oud voor mij. Maar die andere, die heet Meles, en hij is één jaar ouder dan ik. En ze hebben een hond, en die heet *Shit*, echt waar, hij heeft het mij zelf gezegd. En...'

'... en mag ik nu weten wie ze zijn, Dorien?'

Het mollige meisje van negen stopte abrupt haar klaterende woordenvloed.

'Hoe bedoel je, mama?'

'Je hebt gezegd dat je ze gezien hebt, maar wie ze zijn, dat heb je er nog niet bij verteld. Is dat geheim, soms?'

Dorien dacht na: wéér te hard van stapel gelopen. Het gebeurde haar wel eens vaker. Haar papa, een boekhouder op een groot kantoor, zei dikwijls dat hij het zich niet kon veroorloven op zijn werk zoveel te praten, want dat hij dan de ene fout na de andere zou maken.

'En, mag ik het nu niet weten?'

Dorien schrok op uit haar gedachten.

'Ja, ja, natuurlijk mama. Het waren...'

En meteen nadat mama de deur naar de woonkamer geopend had, stond papa voor hen.

'Schat, we hebben zopas kennisgemaakt met de nieuwe burens. Nietwaar, Dorien?'

Dorien vloog uit: 'Wanneer mag ik nu eindelijk eens zelf iets uitleggen? Die volwassenen, die willen altijd het woord. Ik mag nooit iets zeggen!'

Ze liep de woonkamer in, recht naar de keuken.

'Hé, wat scheelt eraan?'

Papa keek zijn dochter niet begrijpend na.

'Is er iets? Heb ik iets verkeerd gezegd?'

'Nee hoor, schat', antwoordde mama terwijl ze papa een zoen op zijn wang gaf, 'nee, maar Dorien wilde net zeggen dat ze de nieuwe burens had gezien.'

En terwijl ze meteen de post op de tafel begon door te nemen, vroeg ze: 'Wat eten we vandaag?'

'Och, gewone kost, ik ben zelf nog niet lang thuis van kantoor. Een paar lastige klanten helemaal aan het einde van de dag. Hoe was jouw dag?'

'Zwijg me daar van! We hadden klassenraad en de directeur vond het nodig om overmorgen opnieuw een vergadering te beleggen. Wéér één! Over de nieuwe leerplannen! Volgens mij is die kerel geschift. Vergaderen, vergaderen, vergaderen, ik geloof niet dat die vent een ander woord kent!'

'Maar nu ben je thuis, schat, en die klassenraad, die is afgelopen!'

'Je hebt gelijk. Goed, hoe was de kennismaking met de nieuwe burens?'

Dorien kwam uit de keuken, hardop knagend, een wortel in de hand.

'Vertel jij het maar, je wilde het daarnet toch gaan zeggen?' drong Herman aan.

Dorien sputterde eerst nog wat tegen, maar toen papa gezegd had dat hij haar echt niet opzettelijk had onderbroken, stak ze toch maar van wal.

'Onze nieuwe burens heten Tom en Sally, eh... Dejaegher. Tom

heeft een baard, en ze hebben twee zonen en een dochter. De oudste heet Pé, maar ze noemen hem Peke. En hij speelt gitaar en heeft als hobby spreekwoorden van buiten leren. En weet je hoe zijn zus heet?’

Godelieve, die nog steeds in de post zat te bladeren, zuchtte en zei, op een ongeïnteresseerde toon: ‘Hmmm, nee...’

‘Die heet Lae... eh, Lae...!’

‘... titia!’ vulde Herman aan.

‘Juist, ja, Laetitia. Maar weet je hoe ze haar noemen?’

Godelieve, die meer geïnteresseerd leek in de post dan in haar dochters verhaal, schudde het hoofd.

Dorien schoot in de lach: ‘Tietje! Stel je voor dat ik zo zou heten!’

Godelieve keek meteen op. ‘Dat méén je niet?! Stel je voor zeg, wie noemt er nu zijn dochter zo? Herman, het zijn toch geen rare mensen?’

Doriens papa trok rimpels in zijn voorhoofd.

‘Bwah... bwaaah... nee, nee, eigenlijk niet, nee. Tom is journalist en zijn vrouw Sally is huisvrouw.’

‘Ze heeft heel lang rossig haar, mama, zeker tot aan haar gat!’

‘Dorien Smet! Let op je taal, hé!’ Tot aan haar achterwerk, bedoel je?’

‘O, maar, Sally zei zelf dat ze het graag tot op haar gat draagt!’

‘Dat moet die mevrouw dan maar weten. Zij is trouwens volwassen. Maar jij gebruikt dergelijke woorden niet, Dorien!’

‘En de jongste heet Meles. Ook raar, hé. Hij is geadopteerd door die mensen. Hij is een wees uit Ethiopië.’

Godelieves gezicht betrok: ‘Uit Ethiopië? Een zwarte, dus?’

Dorien haalde haar schouders op: ‘Geen idee, hij was er niet bij.’

‘Herman, hoe ver sta je met het eten? Ik rammel! Dorien, roep jij je zus maar al.’

Het meisje gilte ogenblikkelijk: 'A-An!!! A-aaaaaaaaaan!!!
Aan taaaaaaaaaaaaaaaaaaaa-aaaaaaaa-aaaaaaaaafeeeeeeee-eeeeel!!!'
Godelieve was intussen de keuken in gebeend, maar kwam meteen weer de woonkamer in gehold: 'Dorien, roep je zus vanuit de hal! We willen niet doof worden van jouw gegil, hoor!'

En in één adem ging ze door: 'Herman, vier kopjes op het aanrecht? Hebben we visite gehad, dan?'

'Maar dat zeggen we toch, de nieuwe burens zijn komen kennismaken! Ze huren het huis naast ons tot ze...'

Mama vloog uit: '... en jij hebt ze meteen maar op de koffie geïnviteerd?! En je had die mensen nog nooit eerder gezien? Heb je hen gevraagd of ze onze hekpaal gaan herstellen?'

Herman kuchte. Wanneer Godelieve goed op dreef raakte, was er geen land meer mee te bezeilen. Hij liet haar dan liever uitrazen.

'Wat weet jij op die tijd van hen? Vandaag de dag is niemand meer te vertrouwen! En jij laat ze dan maar binnen! Wie weet wat voor volk het is! Wie weet wie je binnen hebt gehaald!' Herman stond erbij als een schooljongen met een slecht rapport.

'Godelieve,' probeerde hij, 'die hekpaal, da's bijlange niet zeker van...'

'... Niet zeker? Niet zeker? Herman, die mensen woonden hier de eerste dag en toevallig is die dag onze hekpaal gebarsten! Dat komt allemaal vanzelf. Je hoort de dag van vandaag niets goeds meer over mensen. 't Is allemaal vandalisme, geweld en inbraak. Ben jij al vergeten dat vorig jaar inbrekers jouw videocamera hebben meegenomen? Ik ben er nog niet goed van! En de politie zoekt natuurlijk niet naar de dieven, dat weet je zo. Maar wie weet zijn de nieuwe burens van dat slag volk dat hier in ons huis komt kijken wat er alle-

maal is, en hoe het er hier allemaal uit ziet. En misschien komen ze binnenkort terug, 's nachts, of wanneer we niet thuis zijn, om al onze waardevolle spullen naar buiten te slepen! Herman, waar zit jouw verstand?'

Dorien en papa schrokken.

'Maar schat, je moet je daar helemaal niet druk over ma...'

Verder kwam hij niet.

'Niet druk over maken, niet druk over maken?! Je zal wel anders piepen wanneer hier op zekere dag ingebroken wordt door die lieve burens van je!'

'Maar schat, het zijn zulke vriendelijke men...'

'... dat zal wel ja! Dàt zal wel ja! En over geadopteerde kinderen heb ik ook zo mijn eigen mening. Die vriendelijke mensen van jou, wacht maar af. Misschien zijn ze wel vriendelijk in je gezicht, maar komen ze je bestelen, achter je gat!' Dorien keek haar mama aan en zei streng: 'Achterwerk!'

[1b] april - TWEE TUINHUISJES

'Shi-it! Shi-it! Shi-iiiiiiiiit!'

De tuinen van de families Dejaegher en Smet grenzen aan elkaar want hun huizen zijn aan elkaar gebouwd. Gelukkig zijn de woningen goed geïsoleerd, zodat beide families elkaar niet kunnen horen wanneer ze praten in de woon- of slaapkamer. Maar wanneer ze in de tuin zijn, horen ze ongeveer alles van elkaar.

'Zou hij weer bij de burens zitten, ja?'

'Shit! Shi-it! Shi-iiiiiiiiiiiiiiiiit!'

Eindelijk kwam *Shit* er vrolijk blaffend aangerend.

'Ha, daar ben je!'

Je kon Tietjes stem uit alle andere herkennen. Ze klonk heel hees en wanneer ze riep, sloeg die stem stevast over, wat best een grappig effect gaf.

Het meisje, een jaar of tien oud, had rossige krullen die langs haar fijne gezichtje hingen.

Tom, haar vader, stond bij een grote boom in de tuin. Hij hield zijn handen in de zij en keek omhoog.

'Poepoe, ga je die boom nu toch afzagen?'

'Jaja, en ik heb daar zelfs geen zaag voor nodig.'

Tietje fronste de wenkbrauwen.

'Wat bedoel je?'

'Dat ik geen zaag uit het schuurtje nodig heb, want ik heb jou toch!'

Tietje gaf haar vader een tik op de arm.

'Heb ik geen gelijk dan, poepoe? Die boom staat helemaal scheef. En wanneer er dit voorjaar nog wat meer bladeren aan zullen groeien, gaat hij misschien wel helemaal doorhan-

gen. En in het najaar gaan alle bladeren bij de familie Smet terechtkomen, en...'

'... en die willen dat niet want daar moet alles SMETTeloos proper zijn.'

Tietje lachte: haar vader wist haar vaak schaakmat te zetten met een woordspeling.

'Al goed, al goed,' ging Tom door, 'maar ik gebruik helemaal geen zaag, hoor, kijk eens!'

En Tom haalde ogenblikkelijk een grote bijl boven.

'Je bedoelt toch niet dat je...'

'... ja, natuurlijk. Een paar maal hakken en dat onding is er geweest.'

Tietje raakte in paniek. Had haar vader niet beloofd deze zomer tussen de twee bomen de hangmat te bevestigen die ze uit Mexico hadden meegebracht?

'Poepoe?'

'Ja, kindje?'

'En mijn hangmat? Je hebt beloofd dat je ze deze zomer...'

'Ja, kindje, da's waar, maar eerst zeur je me het apezuur over die boom, en nu mag-ie er plots niet uit! Terwijl je uiteindelijk gelijk hebt: die boom, dat kan zo echt niet meer. We wonen hier nog maar pas en het zou toch zonde zijn wanneer we al ruzie kregen met de burens, nietwaar?'

'Ja, maar je had beloofd...'

'Tietje, kijk, ik zal doen wat ik kan. Desnoods plaats ik daar een paal, maar die boom, die gaat eruit en wel nu!'

Tietje mekkerde nog even wat maar Tom snoerde haar de mond: 'Laat me nu in 's hemelsnaam met rust, want zie je die wolken daar? Ik heb geen zin om hier in de regen te staan hakken.'

Tom bekeek de grote bijl die hij in zijn handen had en wette ze nog even.'

'Poepoe?'

'Godver... Tietje, wil je nu eens ophouden met je gezeur. En houd *Shit* in de gaten, straks zwemt hij wéér in de vijver van de buren! Nog een geluk dat ze het toen niet gezien hadden...'

'Ja maar poepoe, mag ik nog één ding vragen?'

'Nee, nee en nog eens nee!'

'Maar poepoe, toe, nog één klein vraagje!'

'Oké, maar snel, dan kun je meteen Peke gaan roepen.'

'Pappie, waarom zaag je die boom niet ongeveer zo hoog af? Tietje wees met haar vlakke rechterhand op haar voorhoofd.

'En waarom zou ik die stam nog zo hoog laten staan?'

Tietje lachte haar tanden bloot. Vaders, die begrijpen nu eens niets, dacht ze.

'Maar poepoe, da's toch simpel: wanneer je die stam zo hoog laat staan, kun je er deze zomer de hangmat uit Mexico aan vastmaken!'

Tom liet de bijl zakken. Dan spuwde hij in zijn handen, hief het zware werktuig weer de hoogte in, om het meteen daarna weer te laten zakken. Hij fronste het voorhoofd, en wreef met de rechterhand in zijn wilde baard.

'Hm... Daar zeg je zowat... Da's misschien nog niet zo'n gek idee...'

Tietje lachte weer. Tom zag hier en daar een ontbrekende tand.

'Jij bent helemaal niet dom, hé, schietkraam!'

'Helaba, niet lachen met mijn gebit, hé, of ik bijt! Je mag wel al Tietkraam zeggen, hoor!'

'Tietkraam? Daar zul je toch nog een paar jaartjes op moeten wachten, hé kindje!' lachte Tom.

Tietjes gezicht liep helemaal rood aan.

'Kom, roep Peke nu maar, dan ga ik intussen de zaag halen.'

'Yes!' gilde Tietje 'Yes! Kom, *Shit*, we gaan Peke halen!'

Even later stonden ze met zijn allen in de tuin: Tom, Sally, Peke, Meles, Tietje en *Shit*. Ook de vijf katten, Quasimodo, Boudewijn, Albert, Bruistablet en Mårquez leken te begrijpen dat er wat stond te gebeuren. Terwijl Tom verwoed de grote zaag gebruikte en af en toe het zweet van zijn voorhoofd wiste, hielden Peke en Meles een touw strak dat hun vader in de kruin van de boom had bevestigd.

‘Zo kunnen jullie ervoor zorgen dat de boom in onze eigen tuin valt. Maar zeker niet vroeger trekken dan wanneer ik *ja* zeg.’

Toms zaag zat nu al een heel eindje in de stam van de boom.

‘Ben je zeker dat het niet gevaarlijk is, Tom?’ vroeg Sally.

Helemaal buiten adem zuchtte pappa iets over wel weten wat hij deed. Maar een plotse windstoot deed de stam onheilspellend kraken.

‘Poepoe!!!’ gilden de jongens die het touw door hun handen voelden glijden. ‘De boom vaaaaalt!’

Tom liet de zaag in de boom zitten. Met twee grote passen stond hij bij zijn gezin en grabbelde naar het touw. Maar meteen voelde hij dat ze de boom niet meer konden bijsturen. Zelfs met zijn allen was het onbegonnen werk de kracht van de wind op de zware boom tegen te houden.

‘Weg! Weg!’ gilde Tom.

Het hele gezin Dejaegher sprong van de boom weg. Geen seconde later klonk er een hevig gekraak. De boom viel. Langzaam, heel heel erg langzaam helde de kruin over en ging met een geweldig geruis neer.

In de tuin van de familie Smet.

Alsof hij met zijn handen zijn hoofd moest tegenhouden om het niet van zijn romp te laten vallen, stond Tom het schouwspel te bekijken. Een oorverdovende knal en gekraak volgden. Toen was het wezenloos stil.

Shit was de eerste die de stilte doorbrak. Het hele gezin Dejaegher spoedde zich naar de haag om te zien wat de boom in de tuin van de burens had aangericht.

‘‘t Is niet waar, hé; ‘t is niet waar, hé’, jammerde Tom, en Tietje zei: ‘Nu hebben de burens twee tuinhuisjes...’